

Относно законната лихва при прихващане на изпълнението

(On the legal interests in the set-off of performance)

Захари Торманов¹

SUMMARY

This article discusses the issue how to discharge an obligation for payment of statutory default interest, where a borrower pays an amount that is not enough to cover both the principal and the interest. There are two standpoints set up in the Bulgarian case law. The first one says that statutory interest and principal shall be paid under Art. 76(1) of the Contracts and Obligations Act (COA), i.e. both obligations should be paid by order of their burden for the borrower, i.e. the time of their occurrence, accordingly. The other standpoint says that statutory default interest should be paid under Art. 76(2) COA, i.e. in this order of priority – expenses, interests, principal. The author stands for and speaks in favour of the second assumption. The main argument in support of his thesis is the fact that it is not justified to treat the default borrower favourably rather than the innocent borrower, who owes the rewarding interest.

KEY WORDS

performance; non-performance; monetary obligation; default interest; deduction of performance.

---

¹ Доц. г-р Захари Торманов, катедра „Частноправни науки“, УНСС, tormanov@abv.bg (Assoc. prof, Dr. Zahari Tormanov, Department of Private Law, UNWE, tormanov@abv.bg).

Увод

По въпроса за прихващането на изпълнението, когато длъжникът има няколко еднородни задължения, но изпълнението му не е достатъчно да погаси всички, все още са налице неизяснени аспекти. Този въпрос се решава противоречиво в съдебната практика по отношение на задължението за законна мораторна лихва. Във връзка с това от ВКС е образуваното Тълкувателно дело № 3/2017 г. на ОСГТК. Анализът по-надолу е провокиран от образуваното тълкувателно дело и цели да даде отговор на поставения въпрос, като е приложен методът на историческото и на систематичното тълкуване².

I. Постановка на въпроса

Отговорът на поставения въпрос изисква анализ на правната същност на задължението за законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в контекста на разпоредбите на чл. 76, ал. 1 и 2 ЗЗД, които третираат проблема за правните последици от плащане на длъжника към кредитор, спрямо когото има повече от едно еднородни задължения и престиганото не е достатъчно, за да погаси всички еднородни задължения.

В разпоредбите на ал. 1 и ал. 2 на чл. 76 ЗЗД се разглеждат хипотезите, при които длъжникът изпълнява на кредитор, към когото има няколко еднородни дълга, но престиганото не е достатъчно, за да погаси всичките задължения. За да сме в тези хипотези, престацията и гвете или повече задължения трябва да са еднородни и заместими. В поставения за тълкуване въпрос проблемът е ограничен до **паричните задължения**, които са и най-масово възникващи и с най-голямо практическо значение.

1. Съгласно ал. 1 на чл. 76 ЗЗД, когато плащането не е достатъчно да погаси всички еднородни задължения, то длъжникът може да заяви кое от тях погасява. В ал. 1 се разглежда случаят на няколко еднородни задължения, които имат относително самостоятелен характер, т.е. не са юридически зависими помежду

² След предаването на ръкописа в редакцията, на 27.03.2019 г. е прието Тълкувателно решение № 3/2017 на ВКС, ОСГТК, в което са възприети основните изводи в тази статия.

си. Те могат да произтичат както от едно правоотношение, така и от различни правоотношения. Законодателят е дал възможност на длъжника с еностранно, агресивно волеизявление, по своя свободна воля и преценка да избере кое от няколкото задължения да погаси с плащането си. За валидността на този избор не е необходимо съгласие от кредитора. Необходимо е обаче изборът на длъжника да стане известен на кредитора, тъй като той трябва да е наясно кое задължение се е погасило. Изборът на длъжника може да е релевиран по различен начин – например като се посочи по кой договор или фактура се плаща или за какво се плаща („за оставени 106 броя ...“). Изборът може да бъде направен и с конклюдентни действия, чрез които недвусмислено се демонстрира воля кой дълг се погасява – например превежда се точна сума, която съответства и може да погаси изцяло само единия дълг (кредитора не може да бъде принуден да приеме частично изпълнение – чл. 66 ЗЗД). Длъжникът може да посочи като погасявано всяко задължение, включително и такова, което не е изискуемо, но е изпълняемо. Длъжникът не може да иска погасяване на дълг по фиксделка, падежът на който не е настъпил, както и на дълг срокът на който е уговорен в полза на кредитора.

Разбира се, определянето кой от няколкото самостоятелни дългове се погасява с конкретното плащане, може да стане и по съгласие (споразумение) между длъжника и кредитора. При такова споразумение е възможно съответният дълг да се погаси и частично, тъй като ще е налице съгласие за това от страна на кредитора.

Интересен е въпросът как следва да се третира ситуацията, при която длъжникът плаща, без да посочва кой дълг погасява, а кредиторът заявява, че ще смята за погасен определен дълг. Разпоредбата на чл. 76, ал. 1 ЗЗД не дава възможност кредиторът да определи кой дълг да се погаси. Можем да разсъждаваме обаче дали мълчанието на длъжника след получаване на такова изявление или определени негови действия могат да се приемат за съгласие. В отменения ЗЗД от 1892 г. е имало изрична разпоредба по този въпрос (чл. 162), съгласно която *„Ако този, който има няколко дългове към едно лице, приеме една разписка, с която кредиторът прихваща получената сума именно за един от тях, той не може вече да иска прихващането за друг дълг...“*. Приемайки възможността прихващането на изпълнението

да е съобразно споразумение между длъжника и кредитора, можем да разсъждаваме за приложимостта към тази хипотеза на нормата на чл. 292, ал. 1 ТЗ при правоотношения между търговци. Тоест при наличие на трайни търговски отношения, щом кредиторът-търговец е заявил на длъжника-търговец кое от задълженията приема за погасено с плащането и длъжникът не е отхвърлил веднага това предложение, то предложението следва да се третира като прието и погасяването на задълженията е според предложеното от кредитора. В останалите случаи обаче, извън случаите на установени трайни търговски отношения, възможността кредиторът да определя кой дълг ще смята за погасен и мълчанието на длъжника да се приема за съгласие с това, не намира опора в закона и следва да се отрече. При липса на определяне от длъжника на погасявания дълг ще трябва да се приложат разрешениата на изр. 2 и 3 на ал. 1, чл. 76, ЗЗД.

Съгласно **изр. 2** на ал. 1, чл. 76 ЗЗД при липса на заявление от длъжника кое от задълженията погасява, с плащането се погасява най-обременителното за него задължение. Кое задължение е най-обременително се преценява спрямо конкретната юридическа и фактическа ситуация. Преценката се прави спрямо момента на плащането. По-обременително е това задължение, което се отразява по-тежко на имуществената сфера на длъжника както от юридическа, така и от икономическа гледна точка.

В правната доктрина и съдебната практика като по-обременително се третира задължение: което е лихвоносно, а ако два или повече от дълговете са лихвоносни – този, който носи по-висока лихва; което е обезпечено (дадените от длъжника реални обезпечения намаляват кредитоспособността му); което е изискуемо в сравнение с още неизискуем дълг; което е обезпечено с уговорена неустойка; което е еднолично поето от длъжника в сравнение със солидарното задължение. По-обременителен ще е и дългът, за който са предприети действия по съдебното му признаване и принудително събиране, както и дългът, за чието изпълнение е даден допълнителен срок и е отправено волеизявление за разваляне на съответния двустранен договор.

Когато задълженията са еднакво обременителни, се погасява най-старото задължение (**чл. 76, ал. 1, изр. 3, предл. 1 ЗЗД**). Ако всички задължения са еднакво обременителни и са възникнали едновременно, то се погасяват съразмерно (**чл. 76, ал. 1, изр. 3, предл. 2 ЗЗД**). Съдейки по езиковата редакция на изр. 3 на чл.

76, ал. 1 ЗЗД излиза, че критерият за най-старо задължение е моментът на възникването на задълженията, а не моментът на настъпване на изискуемостта им. Спорно е доколко е подходящо като критерий за „най-старо задължение“ да се възприема моментът на възникване на съответното задължение. По отношение на изпълнението, което е предмет на правно регулиране в чл. 76 ЗЗД, от по-голямо значение е моментът на настъпване на изискуемостта на съответния дълг, отколкото моментът на възникване на задължението. Възможно е единият дълг да е възникнал много преди другия, но изискуемостта му да настъпва по-късно. Не издържа и твърдението, че такова разрешение е в интерес и на кредитора, защото по-старият дълг ще се погаси по-рано по давност. Давността започва да тече от момента на изискуемостта на дълга, а не от момента на възникването му (в определени случаи тези два момента могат и да съвпадат). В чл. 163 ЗЗД³ (отм.) е дадено по-адекватно разрешение. Когато няколкото дълга са **изискуеми**, плащането се прихваща за този дълг, който дължникът е имал най-голям интерес да погаси (по-обременителния). Когато обаче конкуренцията е между изискуем и неизискуем дълг плащането се прихваща към изискуемия дълг, независимо че неизискуемият дълг може да е по-обременителен за дължника.

Разпоредбата на чл. 76, ал.1 ЗЗД е в интерес на дължника, като при няколко еднородни задължения се погасява това от тях, което дължникът е имал намерение да плати и е заявил това на кредитора. При липса на изявен избор пак в интерес на дължника се погасява най-обременителното задължение. Когато задълженията са еднакво обременителни, се погасява най-старото, а когато и по този критерий задълженията не могат да се разграничат, то те се погасяват съразмерно.

Законодателното разрешение за съразмерно погасяване на задълженията, ако не могат да се разграничат по критерия за обременителността или за момента на възникването им, заслужава преосмисляне. Разпоредбата е създадена в интерес на

³ Текстът на чл. 163, ЗЗД (отм.) е следният: „Когато въ разписката не е показано никакво прихващане, плащането трябва да се прихване за този дълг, който дължникът е имал най-голям интерес да погаси, между настъпилите за изплащане; въ противен случай, плащането се прихваща за настъпилите за изплащане дълг, макаръ той и да е по-малко тягостен отъ ненастъпилите още за изплащане.“

гльжника, за да го освободи от най-обременителния гьлг, но съразмерното погасяване на всичките му задгьлжения му дава неоправданата привилегия да наложи на кредитора частично погасяване на гьлга. Това законово разрешение е в пряко противоречие с разпоредбата на чл. 66 ЗЗД, която не допуска кредиторът да бъде принуден да приеме изпълнение на части дори при делимост на гьлга. Няма правнополитическо оправдание гльжникът с няколко задгьлжения, които очевидно не ги е изпълнил, да има привилегировано положение спрямо гльжник, който предлага частично изпълнение на единственото си задгьлжение. *De lege ferenda* следва да се преосмисли разпоредбата на чл. 76, ал. 1, изр. 3 ЗЗД, като при няколко еднакво обременителни и еднакво стари задгьлжения се предвиди, че се погасява едно от задгьлженията по избор на кредитора. Изборът на кредитора в търговските отношения може да се релевира и с конклюдентни действия, като например счетоводното отнасяне на плащането за погасяване на конкретно избраното от кредитора задгьлжение.

2. В разпоредбата на ал. 2 на чл. 76 ЗЗД се урежда прихващането на изпълнението, когато плащането не е достатъчно да покрие разноските, лихвите и главницата по един гьлг. Тоест за разлика от ал. 1, която урежда конкуренцията между два или повече самостоятелни гьлгове, в ал. 2 се урежда редът за погасяване на един единствен главен гьлг и неговите принадлежности – лихви и разноски. Разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД защитава интереса на кредитора да не се лишава от един лихвоносен гьлг⁴ или от част от него, ако изпълнението не е достатъчно да погаси изцяло разноските, лихвите и главницата по гьлга. Лихвите и разноските по един главен гьлг, макар и да имат материалноправна и процесуална самостоятелност като отделни задгьлжения, в крайна сметка са функция на главния гьлг.

Съгласно чл. 76, ал. 2 ЗЗД, когато изпълнението не е достатъчно да погаси разноските, лихвите и главницата, то те се погасяват в посочената поредност – първо разноските, след това лихвите и най-накрая главницата.

Разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД има диспозитивен характер и установената в нея поредност за погасяване на гьлга и принадлежащите към него лихви и разноски може да бъде променена

⁴ Така Младенов, Н. (2002) Прихващане на изпълнението при едно лихвоносно задгьлжение, *Пазар и право*, 10 (2002), цитирано по правноинформационната система ЕПИ.

по съгласие между кредитора и длъжника. Тъй като разпоредбата е в интерес на кредитора, то дерогирането ѝ не може да стане без негово съгласие. Дори длъжникът изрично да посочи, че с плащането иска да погаси главницата или съответна част от нея, то таква изявление не е в състояние да промени заложената в ал. 2 на чл. 76 ЗЗД поредност за прихващане на изпълнението – разности, лихви, главница по дълга. Ако обаче кредиторът приеме предложената от длъжника поредност на погасяване, то взаимната им воля в тази посока трябва да бъде зачетена и дългът или част от него ще се погаси по уговорения начин, включително и когато този начин се отклонява от даденото в чл. 76, ал. 2 ЗЗД законово разрешение. Съгласието на кредитора с предложеното от длъжника погасяване на дълга и принадлежностите му може да е релевирано и посредством конклюдентни действия. Например длъжникът е посочил, че заплаща цената по фактура № ..../...., а кредиторът е приел плащането и счетоводно е отразил погасяване на главницата по дълга.

В хипотезата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД също може да се обоснове мълчаливо приемане от кредитора на предложението на длъжника плащането му да се отнесе за погасяване на главницата по дълга, ако страните са търговци в трайни търговски отношения и предложението на длъжника не е своевременно отхвърлено от кредитора (арг от чл. 292, ал. 1 ТЗ).

II. Анализ на съдебната практика и Вижданията в доктрината

Въз основа на направения по-горе анализ какъв отговор може да се даде на въпроса дали когато плащането не е достатъчно, прихващането на изпълнението по отношение на законната лихва следва да се извърши по ал. 1 или по ал. 2 на чл. 76 ЗЗД⁵.

Накратко, законната лихва за забава се начислява, когато е настъпила изискуемостта на парично задължение и длъжникът

⁵ Постаденият за тълкуване въпрос по Тълкувателно дело № 3/2017 г. на ОСГТК, ВКС, е със следната редакция: „Когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в поредността по чл.76, ал. 1 ЗЗД или при условията и в поредността по чл. 76, ал. 2 ЗЗД?“

е в забава за плащането му. Начинът за определяне на размера на законната лихва е посочен в закона – ПМС № 426 от 18.12.2014 г. за определяне на размера на законната лихва по просрочени парични задължения. Съгласно Постановлението годишният размер на законната лихва за просрочени парични задължения е в размер на основния лихвен процент на Българската народна банка в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година, плюс 10 процентни пункта, а дневният размер на законната лихва за просрочени парични задължения е равен на 1/360 част от годишния размер. Законната мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има, от една страна, санкционна функция спрямо неизправния длъжник, който е в забава за плащане на паричното си задължение, а от друга страна, обезщетителна функция спрямо кредитора на парично вземане.

В съдебната практика въпросът дали спрямо законната мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се приложи разпоредбата на ал. 1 или на ал. 2 на чл. 76, е решаван противоречиво. Общо взето становищата са две.

Според **едното становище** разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД се прилага за лихви, които имат възнаградителен характер, както и в други, посочени в закона случаи. Тези лихви се дължат като възнаграждение за ползването на чужди парични средства. Мораторната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД има обезщетителна функция за вредите на кредитора от забавата за изпълнение на парично задължение. Погасяването по реда на чл. 76, ал. 2 ЗЗД се отнася само за възнаградителната лихва, но не и за мораторната лихва по чл. 86, ал. 1, ЗЗД. Като аргумент се изтъква и твърдението, че обезщетението в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД не е дължимо на кредитора, ако той не е упражнил по съдебен ред правата си, произтичащи от забавата. Поредността на погасяването на вземането за законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, когато се дължи наред с друго еднородно задължение (каквото е главницата), се определя по правилото на чл. 76, ал. 1 ЗЗД (*така в Решение № 111/27.10.2009 г. на ВКС по т. д. № 296/2009 г. I т. о., ТК и Решение № 211 от 26.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 958/2016 г., III г. о., ГК*).

Според **другото становище** се приема, че от гледна точка на изпълнението на задълженията (чл. 63 – чл. 78 ЗЗД) и на изпълнителния процес паричното вземане се състои от три части: главница, лихви и разноски. Както при доброволното изпълнение,

така и в изпълнителния процес, при частично плащане, което кредиторът е приел (чл. 66 ЗЗД) или не може да откаже поради провеждането на принудително изпълнение, съгласно чл. 76, ал. 2 ЗЗД, се погасяват в определена поредност – най-напред разноските, след това лихвите и най-накрая главницата. В материята на изпълнението гражданският закон не прави разлика между различните видове лихва – възнаградителна или мораторна (за забава), договорна или законна. Различна поредност при погасяването е законово уредена само за гържавните вземания, но и за тях законът не прави разлика между видовете лихва. Съгът е глъжен да отчете всички частични плащания, във и извън образувания изпълнителен процес по издадения изпълнителен лист, в погашение: най-напред разноските в заповедното производство, след това всички лихви и най-после главницата съгласно чл. 76, ал. 2 ЗЗД (*Решение № 86 от 14.08.2014 г. на ВКС по гр. г. № 6766/2013 г., IV г. о., ГК*).

Струва ми се по-обосновано второто становище, а именно, че при плащане от глъжника, което не е достатъчно да погаси главния глъг (главницата) и принадлежностите му – лихви и разноси, то прихващането на изпълнението, включително и по отношение на законната мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следва да се извърши по реда на чл. 76, ал. 2 ЗЗД. В подкрепа на това виждане могат да се изтъкнат следните аргументи.

На първо място, законодателят в разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД по отношение на приложното ѝ поле не прави разлика между различните видове лихви – възнаградителни или мораторни (за забава), договорни или законни. Делението на лихвите на законни и договорни е познато на правната доктрина и съдебната практика още при действието на ЗЗД от 1892 г. (отм.). И тогава при тълкуването на правило, сходно с чл. 76, ал. 2 ЗЗД, а именно чл. 161 ЗЗД⁶ (отм.), се е приемало, че „*правилото се прилага еднакво и към договорните, и към законните лихви, защото текстът не разграничава, а интересите на страните са сложени еднакво и в двата случая*“⁷.

⁶ Текстът на чл. 161 ЗЗД (отм.) е следният: „Длъжникът на един глъг, който донеся лихви или доходи, не може, без съгласието на кредитора, да прихване на капитала това, което плаща, преди прихващането на лихвите и доходите; заплащането, направено срещу капитала и лихвите, ако не е пълно, се прихваща по-напред за лихвите.“

⁷ Така Апостолов, И. (1990), *Облигационно право. Част първа. Общо учение за облигацията (фототипно издание)*. София, Издателство на БАН, 1990,

На второ място, уговорената възнаградителна лихва представлява възнаграждение за ползването на паричната сума (главницата) за уговорения срок. Законната мораторна лихва представлява обезщетение за забавата на длъжника да върне главницата или да плати цената, или да плати друго парично задължение. По естеството си и възнаградителната лихва, и законната мораторна лихва имат много общи черти. И двата вида лихви предполагат наличие на главен паричен дълг, т.е. те имат акцесорен характер. И двата вида лихви по естеството си представляват имуществена компенсация на кредитора за това, че за определен период от време той е лишен от ползването на съответната парична сума. За легитимното ползване на паричната сума по време на действие на договора кредиторът получава възнаграждение в размера на уговорената лихва, а за това, че след падежа на паричното задължение кредиторът е лишен от съответната парична сума, той има право на обезщетение, определено по основание и размер в закона (законната мораторна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД).

На трето място, правно-политически с разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД се цели да се даде защита на кредитора⁸, когато той не получава изпълнение, достатъчно да покрие главния дълг, лихвите и разноските по него. Предвидено е да се погасяват първо разноските, след това лихвите и след това главницата. Целта е в този случай да се запази главницата или непогасената част от нея, защото тя ще продължи да се олихвява, т.е. да носи имуществена компенсация за кредитора за това, че не му е върнат или платен целият паричен дълг. Такава имуществена компенсация за него представлява и законната мораторна лихва по чл. 86, ал.1 ЗЗД.

На четвърто място, ако се възприеме тезата, че законната мораторна лихва е самостоятелно парично задължение, което не попада в обхвата на понятието „лихви“ по чл. 76, ал. 2 ЗЗД, и за нея следва да се приложи ал. 1 на чл. 76 ЗЗД, то това означава да се даде право на **неизправния** длъжник да посочи, че погасява

---

204. В този смисъл и Тончев, Д. (1930), *Коментар върху Закона за задълженията и договорите, том 6*. София, Книжарницата Ц. Н. Чолаковъ, 1930, 215-217.

⁸ В този смисъл: Калайджиев, А. (2016) *Облигационно право. Обща част*. София, Сиби, 2016, 310-311 310-311; Младенов, Н. (2002), *цитирано по ЕПИ Архив*.

главницата, и така да лиши кредиторът от възможността да получава компенсация за неполучената парична сума. Няма основание дължникът, който е неизправен (не е платил изискуем паричен дълг), на практика да бъде поставен в по-благоприятно положение от изправния дължник, който дължи възнаградителна лихва.

На пето място, не е прецизен аргументът в някои от съдебните решения, че обезщетение в размер на законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД не е дължимо на кредитора, ако той не е упражнил по съдебен ред правата си, произтичащи от забавата. Фактическият състав, от който произтича задължението за законна мораторна лихва, не включва като елемент предявяването на иск. При наличието на предпоставките за виновно неизпълнение на парично задължение законната лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД се дължи от длъжника. Определен в закона (ПМС № 426 от 18.12.2014 г.) е и начинът за изчисляването ѝ. Определянето на точния размер на законната лихва в никакъв случай не е по-сложно от определянето на дължима договорна възнаградителна лихва и няма пречка това да стане извънсъдебно. Разбира се, ако длъжникът оспорва дължимостта на лихвата или размера ѝ или не я плаща, то спорът може да бъде отнесен пред съд, но такова е положението и при другите видове лихви.

Заключение

Въз основа на горния анализ на поставения въпрос следва да се отговори, че **когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект спрямо законната мораторна лихва настъпва при условията и в поредността по чл. 76, ал. 2 ЗЗД. Тя следва да се погаси след разноските и преди погасяването на главницата или на част от нея.**

Цитирани източници

Апостолов, И. (1990) Облигационно право. Част първа. Общо учение за облигацията (фототипно издание). София, Издателство на БАН, 1990, 204 (Apostolov, I. (1990) *Obligacionno pravo. Čast p̄rva. Obšto učenje za obligacijata, (fototipno izdanie)*. Sofija, Izdatelstvo na

BAN, 1990, 204).

Калайджиев, А. (2016) *Облигационно право. Обща част*. София, Сиби, 2016, 310-311 (Kalajdziev, A. (2016) *Obligacionno pravo. Obšta čast*. Sofija, Sibi, 2016, 310-311).

Младенов, Н. (2002), Прихващане на изпълнението при едно лихвоносно задължение, *Пазар и право*, 10 (2002), цитирано по правноинформационната система ЕПИ. Mladenov, N. (2002) *Prihvaštane na izpālnenieto pri edno lihvonosno zadālženie*, *Pazar i pravo*, 10 (2002), citirano po pravnoinformacionnata sistema EPI.

Тончев, Д. (1930) *Коментар върху Закона за задълженията и договорите, том 6*. София, Книжарницата Ц. Н. Чолаковъ, 1930, 215-217 (Tončev, D. (1930) *Komentar vărhu Zakona za zadālženijata i dogovorite, tom 6*. Sofija, Knížarnicata C. N. Čolakovă, 1930, 215-217).